

Ook hier hoorde een versje bij:

O toi dégustateur de tout morceau gothique
Vois ici de Paris la noble basilique....

In zijn Parijsche straatgezichten is Meryon veel romantischer. De weinige straten die hij geëetst heeft doen het betreuren dat hij er niet meer nagelaten heeft: van wat een kostbaar archief zijn wij beroofd! Wij zouden het Parijs bezeten hebben van Balzac en Hugo, van Gérard de Nerval, en Aloysius Bertrand, en Charles Nodier. De eerste straat is van 1854 en onze gedachten gaan dadelijk naar de onvergetelijke beschrijvingen van donkere stegen en mysterieuse huizen in *Gaspard de la Nuit*, *La maison du chat qui pelote*, *Splendeurs et misères des courtisanes*. In dien tijd was *La rue des mauvais garçons*, thans *rue Grégoire de Tours*, een slop, krom en smal tusschen heel oude huizen die wel konden zijn uit den tijd van Villon. „*Quel monstre habitait — en ce gîte si sombre?*” Met wat een zorg heeft hij in deze kleine ets zijn liefde, zijn meewarigheid gelegd voor de melaatsche muren van die troglodietenholen, die zijn schier zonder vensters, eenige vormlooze gaten in den vesting-dikken muur gehouwen, en de looden regenbuizen zich krommend langs de ziltige gevels. Meryon die als een echte Parijzenaar Parijs hartstochtelijk beminde zag met spijt veel schilderachtige hoeken sloopen. Het was kort voor de groote doorbraken van het tweede Keizerrijk en het aanleggen van nieuwe rooilijnen door Hausmann. Zoohaast de verdwijning van de *rue de la Tixeranderie* besloten was, graveerde Meryon *La tourelle de la rue de la Tixeranderie*, sprookjesachtig hoektorentje gekleefd tegen een van die burger-huizen die gij thans moet gaan zoeken te Nevers of te Périgueux. De wilde wijngaard bekruipt de oude steenen, een huisvrouw stapt uit den nacht van een steeg, een andere staat met gekruiste armen in haar deur, uit een venster hangt een lang slap gordijn op zijn Italiaansch. Nog sterker spreekt de passie van Meryon voor oude straten uit de bekende ets *La rue Pirouette* die ofschoon geïnspireerd door een teekening van Lawrence, door haar lyrisme echt Meryon-werk is. Een enkele maal heeft hij hier zijn ets bevolkt met Parijsche figuurtjes — huisvrouwen, slagers, boodschappers, *cocottes à la Constantin* Guys. De opschriften der huizen zijn typiek: *Aux noces de Gamache — Sacoche, traiteur — Martingal, restaurateur, festins, mariages, repas*. Ook te Bourges, het zoo gaaf bewaarde stadje van George Sand, etste hij een drietal houten huizen die herinneren (men hoeft ze maar willekeurig te verplaatsen te Saumur of te Limoges) aan de woning van den ouden Grandet of de koperslagerij van Sauviat in